

A kis városkában, ahol gyerekkoromban laktunk, élt a világ legcsodálatosabb bűvésze. A városka egy sivatag szélén volt – mi kötöttük össze a civilizációt a veszélyes vadvilág aransárga tengerével. A gondosan egymás mellé épített téglalap házak tömegét egy kétsávos út szelte ketté, ami keletről, a só illatú tenger felől érkezett, és nyugaton tűnt el a lekvárszínű naplemente végtelenében. A városka legszélén, a homokóceán partján roskadozott az öreg bűvész háza. Néhány száz méterre az egymás közt nyomorgó épületektől, a poros magány világában éledgett az öreg kívülről romosnak tetsző kalyibájában, amit egy apró kertecske vett körül egypár négyzetméternyi termőfölddel, s rajta szivárványszínű virágokkal.

Az apró téglaviskó olyan rozoga volt, hogy szinte minden pillanatban össze akart dőlni. Emlékszem, húgom minden egyes látogatásunkkor elcsodálkozott rajta, hogy a házikó még mindig épségben álldogál a város szélén. Megmondom őszintén, egy-egy nagyobb homokvihar közben én is aggódtam az öreg bűvész épségéért, ám nyugtalankodásom mindig feleslegesnek bizonyult. A düledező kunyhó minduntalan győztesként került ki a vihar és az egymásra pakolt téglák összecsapásából.

Testvéreimmal minden vasárnap meglátogattuk az öreg bűvészt, ő pedig kertjének kapujában pipázva várt minket, s mikor megpillantotta, ahogy az út bal oldalán közeledünk otthona felé, rögvest beszaladt felrakni a teáskannát.

Aztán mire odaértünk, valahogy előkerült megint, mintha el sem mozdult volna őrhelyéről.

Ráncos arca ilyenkor széles mosolyra húzódott, szürke szemei pedig sugározták a boldogságot.

Külseje alapján talán meg sem mondtad volna, hogy bűvészként keresi kenyerét. Mindig egy szürke köpenyt, és koszosbarna vászonnadrágot viselt. Kobakján pompázott az egyetlen dolog ami szakmájára engedett következtetni; a híres-neves bűvészkalap. Minden vasárnap délelőtt ebbe a bűvészkalapba süllyesztette el a pipát, amivel megérkezésünk pillanatáig pőfékelt. Miután a pipának nyoma vészett, az öreg bűvész nevetve felkapott s megpörgetett a levegőben. Következőként húgom felé fordult, és játékos-komoly arccal kezét rázott vele, hogy aztán legvégül nővéremet egy csontropogató öleléssel illesse.

Betessékelt a házba, és leültetett a viskó egyetlen szobájának egyetlen asztalához. Ott aztán magunkra hagyott minket, s az ajtó melletti csigalépcsőn lesietett a pincébe az időközben felforrrt vízért. Ekkor mindig maradt egy-két pillanatunk, hogy körbelessünk a házikóban, minden héten új meg új csodák után kutatva.

Kuncogva kémleltünk körbe minden egyes alkalommal, alaposan megvizsgálva a szobában széjjel hagyott kalapokat és cipőket, gyanús szemmel nézegetve a falra felkerült festményeket, amik előző héten még nem függtek a lustán bevert szögecskéken.

Általában nem kellett sokat várni az első meglepetésre. Egy ruhadarabból előugró nyuszi, vagy egy festményből kirobbanó bokszesztyű – mindig akadt valami, ami izgatott sikongatásra sarkallt minket. Volt, hogy az öreg valami egészen különlegeset rejtett el számunkra. Egy alkalommal megtörtént, hogy egy hatalmas sárkánykígyó árnyéka jelent meg a viskó oldalfalán, majd mikor a fenevad ránk fújta képzeletbeli lángját, mindhárman éreztük az arcunkba süvítő forróságot. Máskor megesett, hogy havazni kezdett a mennyezet, de előfordult, hogy húsvét napján parázs helyett aprócska csokinyuszik pattogtak ki a barátságosan ropogó kandallóból. Az én kedvencem mégis az volt, mikor egy alkalommal a faasztal lábaiból szemünk láttára nőtt ki egy-egy pár fehér rózsa, s néhány szál orgona.

Aztán éppen mikor már felfedeztünk minden elrejtett csodát, az öreg hirtelen, egyik pillanatról a másikra ott termett mellettünk a gőzölgő teás kancsóval. Ilyenkor bajsza alatt somolyogva valami ilyesmit mondott nekünk:

– Lányok, én a helyetekben a zsebembe nyúlnék!

Vagy:

– Ha teát akartok inni, akkor itt az ideje, hogy lenézzetek a lábatok alá!

És láss csodát! Az apró, virágmintás porcelánbögréket mindig ott találtuk, ahová az öreg irányított minket. Egyszer a zsebünkbe kerültek valamiképpen, máskor a lábunk alá, de megint máskor valami egészen furcsa helyre, például a kisujjunkra akasztva. És soha nem vettük észre! Csak amikor az öreg megmondta nekünk, hogy hol is kéne keresnünk a teáscsészéket. Végül leült ő is az asztalhoz velünk szembe, s hosszú szürke szakállát simogatva ránk nézett. Mi meg már előre nevtünk, mert tudtuk jól, mi következik.

– Na, lányok, ma milyen teát szeretnétek inni? – kérdezte kedvesen, mi meg lábunkat lóbálva töprengtünk néhány pillanatil. Merthogy nekünk nem volt ám jó akármilyen tea! Mi mindenképpen túl akartunk járni az öreg eszén.

– Én káposztásat kérek! – kiáltotta egy alkalommal húgocskám, és egy pillanatil azt hitte, végre megfogta az öreg bűvészt.

– Bocsáss meg drágám nem hallottalak jól. Káposzta ízűt mondtál? – kérdezett vissza, miközben játékosan megdörzsölte a fülét, és csettintett egyet. A húgom meg nagy komolyan bólogatott, s mikor belekóstolt a teájába, fintorogva jelentette ki, hogy annak bizony vöröskáposzta íze van.

– Epreset kérek!

– Én meg málnásat! – kiáltottuk egy alkalommal tökéletesen egyszerre nővéremmel, remélve, hogy az öreg majd megzavarodik. Igen nagy bánatunkra semmi ilyesmi nem történt. Az öreg nyugodtan, teljesen mozdulatlanul ült tovább székében, míg nekem a világ legfinomabb epres teájában volt részem, nővérem pedig hasonlóan ínycsiklandó málna ízesítésű innivalóját szürcsölgette.

Teaivás közben az öreg mesélni kezdett valamit. Legtöbbször a gyerekkoráról, vagy a mellettünk porosodó sivatagról. Testvéreim azonban mindig megszakították a mesét. Közbevágtak, és saját kis történeteik elmondásába kezdtek, így az én figyelmem hamar elkalandozott. Mindig visszagondoltam a legutóbbi alkalomra, mikor az öreg bejött a városba, hogy előadást tartson. Merthogy ilyen is történt ám.

Minden hónapban egyszer a főtéren bűvészkedett, és nem is kis közönség előtt. Rendszerint lenyűgözte a báméskodókat, és könnyedén megtöltötte kalapját vígan csilingelő aprópénzzel, ám mi hárman mégis jobban kedveltük a vasárnapi délutánokat, mikor az öreg minden trükkje a miénk, és csakis a miénk volt.

Meg hát a városban mindig ugyanazokat a trükköket ismételte az öreg. Eltűnt egy lepedő mögött, majd megjelent a színpad túlsó peremén. Megmutatta mindenkinek bekötetlen cipőfűzőjét, majd hagyta, hogy az engedelmes lábbeli saját maga kössön masnit a rakoncátlan madzagból. Nyulakat és madarakat húzott elő kalapjából, és alkalmanként kitalálta egy-egy néző gondolatait, vagy eltitkolt vágyálmát.

Ezek a mutatványok elsőre izgalmasnak bizonyultak, de mi az idő múlásával eluntuk őket. A városban tartott előadásokat már csak azért látogattuk, hátha egyszer szemtanúi lehetünk az öreg hibázásának. Reménykedtünk, hogy egyszer elkapjuk, hogy annyi év után végre megfejthetjük egy-egy titkát.

És amikor vasárnaponként beesteledett, s mi otthagytuk a rozoga viskót a város szélén, a

kertkapuban integető öreggel együtt, akkor is azon törtük a fejünket, hogy vajon hogyan csinálta. Hogyan csinálta mindazt, amit aznap láttunk? Hogyan változtatta karkötőnket sárga papagájja? Hogyan hallottuk hangját egyik pillanatban a pincéből, s hogyan éreztük ráncos kezét a fejünk búbján egy szempillantással később? Hogyan kezdett el esni az eső, ha azt kértük tőle, és hogyan sütött ki rögvest a nap, ha úgy hozta kedvünk? Hogyan, mégis hogyan csinálta mindezt? Minden alkalommal ezen töprengtünk, minden magányos este a kétsávos úton hazafelé menet.

Talán van egy titkos ikertestvére! Így van mindig egyszerre két helyen! Igen, ez lehet a megoldás... De nem, azt biztos észrevettük volna... Az időjárással csak szerencséje volt! De hát már annyiszor csinálta. Nem lehet mindig mázlija... A sárga papagájt meg a köpenyébe rejtette, és onnan húzta elő! Az nem lehet, hisz hallottuk volna csiripelni a ruha alatt... És a teákat hogy csinálja mindig? Biztos előre beízesíti őket, és csak megtippeli, hogy aznap éppen melyet fogunk kérni... Ne legyél ostoba, ez lehetetlen... És a csokinyuszik honnan kerültek elő húsvétkor? A tűz biztosan nem is igazi tűz, csak műparázs, ami csokoládét dobál ki magából... Hát az árnyéksárkány? Azzal mi a helyzet? Ezt már igazán nem tudjuk kitalálni...

Ezer meg ezer ötletet suhant át fejünkön ezeken a koraesti sétákon. Milliónyi gondolatot osztottunk meg egymással, de valahogy egyik sem stimmelt. Kedvünk azonban letörhetetlen volt. Gyermekkorunk hosszan elnyúló alkonyáig látogattuk az öreget, és mindvégig találgattuk a trükkök nyitját, mindvégig próbáltuk megfejteni az öreg bűvész féltve őrzött titkait. Kerestük a kulcsot a lezárt lakathoz, a hiányzó betűt a titkos jelszóhoz, de nem leltünk rájuk soha.

Hogy hogyan csinálja az öreg? Azt képtelenek voltunk kitalálni.

Persze fel sem merült bennünk, meg sem fordult a fejünkben, hogy az öreg bűvész talán sohasem tévesztett meg minket. Eszünkbe se jutott, hogy mindaz, amit abban a rozoga viskóban láttunk valóság volt. Csodálatos, fantasztikus valóság.

Varázslat.